

ODWŁOCZNY (3) *ai*

Oba o jasne.

sg m N odwołoczny (1). ◇ [f G odwołocznej.] ◇ pl A subst odwołocz(n)e (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI i XVIII w.

Odłożony lub odkładany na inny termin (3) :

a. *Często odkładany, dający się odłożyć (o sprawie sądowej); dilatorius, moratorius, moratus, prorogativus Cn (3) :*

W połączeniu szeregowym (1): Bo táki fąd Bozki ieft rzadki/ nierychły/ odwołoczny/ pełny miłosierdzia y zaniechania/ y vblizenia śprawiedliwości *SkarKaz 2b.*

Wyrażenia: »odwołoczne prawo« (1): Pzytym [!] v fądow twoich ma być táka śprawa/ Aby nikt nie nárzekał ná odwołoczne práwa. *Prot D3v.*

»odwołoczny (jest) sąd« [*szyk 1:1*] (2): Bo mnimaćie żeby was ludzie oślawili/ Kiedy wam prawdę mowią/ y wáfze nierządy/ Ganią nie pochlebuiąc/ y odwołoczne fądy. *Prot A2v; SkarKaz 2b.*

b. [*Za późny:*

W przeciwstawieniu: »prędki ... odwołoczny«: zgoła rychléy pomocy prędkiéy trzebá/ niż rády odwołoczny *MalaspJan H3v (Linde).*]

Cf NIEODWŁOCZNY